

Varaždinsko buđenje

Za Ivu B.(13)

– Fuj! – reče plavooka djevojčica podižući se s prašnjavog tavanskog poda. Brzo je s crvene košulje otresla prašinu i malo sivo perce, slično onom koje *nose* golubovi. – *Zašto me Dragi, barem jednom, ne probudi u vrtu, na plaži ili u nekom zabavnom parku?* – zapitala se, kao da recitira poeziju.

– Helena... – zausti plavokosi dječak pa ga prekinuo kašalj. Bila je to alergijska reakcija na ptičje perje. – Ti uvijek nešto prigovaraš – završio je misao.

– Eto, vidiš i sam! A svi znamo da si alergičan na perje!

– Samo pravoj raji Bog daje nositi križ! – odgovori on gordo. – A, đe smo sad?

– U Varaždinu.

– Đe? – ponovi dječak upit.

– U Varaždinu, Leo! U Hrvatskoj!

– A, znam, bio sam jednom na moru u Hrvatskoj! Znaš, onda kad su oni turisti iz čamca upali... – njegovu priču ponovo je prekinuo iznenadni kašalj.

– Hajde, idemo! – zagrli ga djevojčica, i dobaci mu: – Smiješan si ti neki anđeo.

– Nisam bona smiješan, samo sam alergičan!

Sišli su niz stepenište. Tek što su izišli ispred zgrade, ugledaše crnu limuzinu. Jurila je ulicom a dvoje anđela uskočiše na zadnje sjedište. Limuzinu je vozio četrdesetogodišnji čovjek u odijelu. Suvozačevo mjesto bilo je prazno. Helena je gledala upaljeno crveno svjetlo semafora i vozača kojeg to svjetlo, očito, nije zanimalo. Čvrsto je stisnula prijateljevu ruku i promatrala branik kombija kako se primiče s lijeve strane. Zatvorila je oči a u isti tren začuo se jak prasak te gužvanje lima i miris benzina.

– Ajme meni, majko mila! Bože, pomози mi – zavapio je bolnim i mučnim glasom vozač.

– Na kraju se, ipak, svi sjete majke i Oca – zaključí Leo te izvede Helenu van.

Sjeli su na krov blindiranog kombija u vlasništvu zaštitarske tvrtke. Neozlijeđeni zaštitari izišli su pomoći nastradalom. Činilo im se da mu nema spasa. Jedan zaštitar odmah je prijavio nesreću, a za par minuta stiglo je vozilo hitne pomoći. Brza intervencija liječničke službe unesrećenog je, još uvijek, *držala* na životu.

– Ovo su divni ljudi – zaključí Helena promatrajući liječnike.

Upravo s tim divnim ljudima i nastradalim vozačem sjeli su u vozilo hitne pomoći. Iznad tijela pacijenta lebdio je, poput vela, plavičasti obris njegovog tijela.

– Jesam umro? – upitao je glas.

Helena ponovo, tako simpatičnim klimanjem glavom, odgovori niječno, i pomisli kako ljudi uvijek prvo to pitanje pitaju.

– A tko ste vi? Anđeli čuvari? – upita glas.

– Da – odgovori Leo.

– Pa gdje su vam krila? – razočarano će glas.

Na to pitanje Leo se štrečno a Helena nasmijala.

– On je alergičan na perje – odgovorila je pokazujući na Lea.

Tad se otvoriše vrata vozila i liječnici izvukoše kolica s pacijentom. Ubrzo svi uđoše u operacijsku dvoranu.

– Hoću li ostati živ? – upita glas.

Leo pogleda smrskano tijelo na bolničkom krevetu, te nervozna i zabrinuta lica liječnika.

– Izgleda da nećeš – odgovorio mu iskreno.

– Ali ja imam djecu. Želim još jednom vidjeti djecu. Ko će brinuti o njima...

- Mi – prekinu ga Helena te nadoda: – Dok nas, kao i svi, ne potjeraju od sebe.
- Ne želim umrijeti! Obećao sam sina učiti ribolovu, voditi ga na utakmicu. I zašto ste vi ovdje ako ću umrijeti?– znatiželjno upita glas.
- Da ti odgovaramo na pitanja – odgovori Leo, te odgovori i na preostala dva: – Sinu si obećao ribolov prije tri godine, a za utakmicu si imao godinu i pol. Iako je, kakav se nogomet danas igra, bolje za malog što nisi ispunio obećanje. Imao si ti vremena, ali si ga volio trošiti za povećanje materijalnog bogatstva. Potrošen život, stari moj.
- Tu smo i da te pripremimo za sastanak – nadovezala se Helena.
- S kim?
- S *Dragim* – odgovorila mu a u isti tren Leo izgovori: – S Bogom.
- S dragim Bogom! – reče glas zapanjeno. – Hoće me kazniti?
- Ne vjerujem! – rekoše mu uglas. – Ovakvim životom već si sam sebe kaznio. Gore ćeš imati nešto slično ovozemaljskoj grižnji savjesti i nesanicu. Naporno je to, stari moj – objasnio je Leo.
- Hoću u ovom obliku ići gore?
- Helena mu odgovori da neće. Tad se začuo ravnomjerni zvuk EKG uređaja. Liječniku je preostalo, tek, obznaniti točno vrijeme smrti. Obris iznad mrtvog tijela pretvori se u malo bijelo klupko. Leo ga uze poput grude snijega.
- Ja ću mu dušu odnijet' Ocu – đentlmenski se ponudi Leo.
- Helena zastade, i blijeda lica tiho izgovori – Nemoj!
- Šta je, bona, sad?
- Helena pojuri bolničkim hodnikom, a Leo, stavivši klupko u džep, potrči za njom.
- Daj mi tu dušu! – zapovijedi mu Helena kad su ušli u sobu.

– A, ne, ne!

– Leo, daj mi tu dušu! – reče ljutito, pogledavajući nadljudsku borbu liječnika s prirodom. – Leo, nemamo vremena! Ova beba nikad neće vidjeti sunce, šume, leptire, more...

– A šta će bit s njim – prekinuo ju.

– On nije zaslužio život vječni, a ni vidjeti *Dragog*. Bit će *zbrisan*, kao da nije ni postojao. Molim te, daj da ovo dijete još danas ugleda Varaždin.

Leo ponizno pruži klupko. Ubrzo se začuo prodoran bebičin plač.

"Bože moj, ovo je čudo", pomisli liječnik.

– Hvala ti Leo! – reče Helena. – A gdje ćeš ti sada?

– Prošetati malo Varaždinom. Naći ću neko mjesto bez ptica, i zaspati. Do novog buđenja, Helena – reče Leo i krenu niz hodnik.

– Do novog buđenja! – otpozdravi ga Helena, te doviknu: – Volim te, prijatelju.

– I ja tebe, jaranice – odgovori Leo pomalo frajerski.

Josip Ivanović, Tomislavgrad